nikdo nebyl, po Xemeriusovi nebylo ani stopy. Očividně dovedl procházet zdmi, ale ne cestovat v čase.

Váhavě jsem si vzala list papíru. Byl zažloutlý, čtverečkovaný, nedbale vytržený z kroužkového bloku. Na něm bylo překvapivě známým písmem načmáráno:

Pro lorda Lucase Montrose – důležité!!!
12. srpna 1948 v poledne. Alchymistická laboratoř.
Prosím, přijď sám.
Gwendolyn Shepherdová

Srdce mi začalo bušit o něco rychleji. Lord Lucas Montrose byl můj dědeček! Zemřel, když mi bylo deset. Znepokojeně jsem si prohlížela zakřivenou linku písmena L. Bohužel nebylo pochyb: ty klikyháky byly s mým písmem nezaměnitelné. Ale jak to bylo možné?

Vzhlédla jsem k tomu mladému muži. „Odkud to máte? A kdo jste?“

„Psala jsi to ty?“

„Je to možný,“ připustila jsem a myšlenky mi začaly horečnatě kroužit hlavou. Pokud jsem to napsala, proč jsem si na to nepamatovala? „Odkud to máte?“

„Mám ten papír už pět let. Někdo mi ho spolu s dopisem strčil do kapsy u kabátu. V den, kdy se konal každoroční přijímací ceremoniál. V dopise stálo: *Kdo střeží tajemství, měl by také znát tajemství v tajemství. Dokaž, že dovedeš nejen mlčet, ale i myslet.* Bez podpisu. Bylo to napsáno jiným rukopisem než tenhle lístek, takovým – ehm – spíš elegantním, trošku staromódním.“

Kousla jsem se do rtu. „Tomu nerozumím.“

„Já také ne. Celé ty roky jsem si myslel, že je to nějaká zkouška,“ řekl ten mladý muž. „Další test, abych tak řekl. Nikomu jsem o tom nepověděl, pořád jsem čekal, že mě někdo osloví nebo se objeví další indicie. Ale nic se nestalo. A dneska jsem sem proklouzl a čekal. Vlastně už jsem ani nepočítal, že se něco stane. A pak ses tu přede mnou zničehonic zhmotnila. Přesně v poledne. Proč jsi mi napsala ten dopis? Proč se potkáváme v tomhle odlehlém sklepě? A z jakého jsi roku?“

„2011,“ odpověděla jsem. „A je mi líto, ale na ostatní otázky neznám odpověď.“ A i kdybych ji znala… „Kdo jste?“

„Ach, odpusť. Jmenuju se Lucas Montrose. Žádný lord. Jsem adept druhého stupně.“

Najednou mi docela vyschlo v puse. „Lucas Montrose,“ zopakovala jsem. „Bourdon Court 19.“

Mladý muž přikývnul. „Tam bydlí moji rodiče, ano.“

„Pak jste…“ Zírala jsem na něj a zhluboka se nadechla: „… pak jsi můj dědeček.“

„Ale ne, už *zase*,“ vzdychnul si hned několikrát za sebou. Nakonec se odlepil od zdi a oprášil prach z jedné ze židlí, které byly navršeny jedna na druhou v koutě místnosti, a postavil ji přede mě. „Neposadíme se raději? Mám nohy jak z gumy.“

„Já taky,“ přiznala jsem a klesla na polstrování. Lucas si vzal další židli a posadil se naproti mně.

„Takže ty jsi moje vnučka?“ pousmál se slabě. „Víš, je to pro mě divná představa. Nejsem ani ženatý. Přesněji řečeno ani zasnoubený.“

„Kolik ti je? Ach, omlouvám se, to bych měla vědět, jsi ročník 1926, takže ti v roce 1948 bylo dvacet dva let.“